

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Lyon — Francja) — Regie Networks przeciwko Direction de contrôle fiscal Rhône-Alpes Bourgogne

(Sprawa C-333/07) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Program pomocy na rzecz lokalnych stacji radiowych — Finansowanie w drodze opłaty parafiskalnej od sprzedaży czasu reklamowego — Przychylna decyzja Komisji w ramach wstępnego etapu badania przewidzianego w art. 93 ust. 3 traktatu WE (obecnie art. 88 ust. 3 WE) — Pomoc, która może być zgodna ze wspólnym rynkiem — Artykuł 92 ust. 3 traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 87 ust. 3 WE) — Zakwestionowanie zgodności decyzji z prawem — Obowiązek uzasadnienia — Ocena okoliczności faktycznych — Zgodność opłaty parafiskalnej z traktatem WE)

(2009/C 44/22)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour administrative d'appel de Lyon

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Regie Networks

Strona pozwana: Direction de contrôle fiscal Rhône-Alpes Bourgogne

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour administrative d'appel de Lyon — Ważność decyzji Komisji nr N 679/97 z dnia 10 listopada 1997 r., w której Komisja zdecydowała o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec zmian systemu pomocy dla radiofonii wprowadzonych przez dekret 92-1053 z dnia 30 września 1992 r. (JORF, nr 228 z dnia 1 października 1992 r.) (SG(97) D/9265) — Opłata parafiskalna od reklamy emitowanej drogą radiową i telewizyjną na terytorium Francji, z której wpływy są przeznaczone na fundusz pomocy dla radiofonii — System pomocy, z którego korzystają jedynie przedsiębiorcy krajowi — Możliwość zastosowania do tego systemu — oraz do zasilającego go podatku — odstępstwa ustanowionego przez art. 87 ust. 3 lit. c) WE

Sentencja

Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 10 listopada 1997 r. o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec zmiany systemu pomocy na rzecz lokalnych stacji radiowych (pomoc państwa nr N 679/97 — Francja).

Należy zawiesić skutki stwierdzenia nieważności powyższej decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 10 listopada 1997 r. do czasu wydania przez Komisję nowej decyzji na podstawie art. 88 WE. Skutki te zostają zawieszane na okres, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego wyroku, w sytuacji gdyby

Komisja zdecydowała o wydaniu nowej decyzji na podstawie art. 88 ust. 3 WE i przez dodatkowy rozsądny okres, jeśli Komisja zdecyduje o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE. Spod tego ograniczenia w czasie skutków niniejszego wyroku zostają wyłączone jedynie te przedsiębiorstwa, które przed datą ogłoszenia niniejszego wyroku zaskarżyły przed sądem pobieranie opłaty parafiskalnej od reklamy emitowanej drogą radiową i telewizyjną, wprowadzoną w art. 1 dekretu nr 97-1263 z dnia 29 grudnia 1997 r. w sprawie ustanowienia opłaty parafiskalnej na rzecz funduszu pomocy dla radiofonii lub wystąpiły z innym równoważnym środkiem prawnym w tym celu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Hannover — Niemcy) — Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG przeciwko Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk

(Sprawa C-336/07) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 31 ust. 1 — Mieszczący się w granicach rozsądku obowiązki rozpowszechniania („must carry”) — Uregulowania krajowe zobowiązujące operatorów analogowych sieci kablowych do wprowadzenia do swoich sieci kablowych wszystkich programów telewizyjnych dopuszczonych do rozpowszechnienia drogą naziemną — Zasada proporcjonalności)

(2009/C 44/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Hannover

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk

Przy udziale: Norddeutscher Rundfunk, Zweites Deutsches Fernsehen, ARTE GEIE, Bloomberg LP, Mitteldeutscher Rundfunk, MTV Networks Germany GmbH, venant aux droits de VIVA Plus Fernsehen GmbH, VIVA Music Fernsehen GmbH & Co. KG, MTV Networks Germany GmbH, venant aux droits de MTV Networks GmbH & Co. oHG, Westdeutscher Rundfunk, RTL Television GmbH, RTL II Fernsehen GmbH & Co. KG, VOX Film

und Fernseh-GmbH & Co. KG, RTL Disney Fernsehen GmbH & Co. KG, SAT. 1 Satelliten-Fernsehen GmbH e.a., Regio.TV GmbH, Eurosport SA, TM-TV GmbH & Co. KG, ONYX Television GmbH, Radio Bremen, Hessischer Rundfunk, Nederland 2, Hamburg 1 Fernsehen Beteiligungs GmbH & Co. KG, Turner Broadcasting System Deutschland GmbH, n-tv Nachrichtenfernsehen GmbH & Co. KG, Bayerischer Rundfunk, Deutsches Sportfernsehen GmbH, NBC Europe GmbH, BBC World, Medienstern Borkum — Kurverwaltung NSHB Borkum GmbH, Friesischer Rundfunk GmbH, Home Shopping Europe GmbH & Co. KG, Euro News SA, Reise-TV GmbH & Co. KG, SKF Spieleskanal Fernsehen GmbH, TV 5 Europe, DMAX TV GmbH & Co. KG, anciennement XXP TV — Das Metropolenprogramm GmbH & Co. KG, RTL Shop GmbH,

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Hannover — Wykładnia art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51) — Przepisy krajowe nakładające na operatorów analogowych sieci kablowych obowiązek wprowadzenia do sieci kablowych wszystkich programów telewizyjnych, które są już rozpowszechniane drogą naziemną i przewidujące, że w przypadku niedoboru kanałów właściwy organ krajowy musi określić kolejność wnioskodawców, która prowadzi do pełnego zajęcia kanałów, którymi dysponuje operator sieci kablowej.

Sentencja

- 1) Artykuł 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie takim krajowym uregulowaniom, jak uregulowania sporne w postępowaniu przed sądem krajowym, zobowiązującym operatora sieci kablowej do wprowadzenia do swojej analogowej sieci kablowej programów i usług telewizyjnych, które są już rozpowszechniane drogą naziemną, co skutkuje zajęciem ponad połowy dostępnych w tej sieci kanałów oraz przewidującym, na wypadek niedoboru dostępnych kanałów, ustalenie kolejności wnioskodawców prowadzące do zajęcia wszystkich dostępnych kanałów w tej sieci, o ile obowiązki te nie wywołują niemieszczących się w granicach rozsądku skutków ekonomicznych, czego sprawdzenie należy do sądu krajowego.
- 2) Pojęcie „usługi telewizyjne” w rozumieniu art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22 obejmuje usługi świadczone przez nadawców telewizyjnych lub usługodawców w zakresie usług medialnych, takie jak teleprzekaźniki, o ile spełnione zostaną określone w tym przepisie przesłanki, czego ocena należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 247 z 20.10.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart — Niemcy) — Ibrahim Altun przeciwko Stadt Böblingen

(Sprawa C-337/07) (¹)

(Układ stowarzyszeniowy EWG-Turcja — Artykuł 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia — Prawo pobytu dziecka pracownika tureckiego — Przynależność pracownika do legalnego rynku pracy — Niezawinione bezrobocie — Możliwość stosowania wymienionego układu do uchodźców tureckich — Przesłanki utraty praw nabytych)

(2009/C 44/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ibrahim Altun

Strona pozwana: Stadt Böblingen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Stuttgart — Wykładnia art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG-Turcja — Prawo pobytu obywatela tureckiego, który wjechał na terytorium państwa jako osoba niepełnoletnia w ramach łączenia rodzin — Wyrok skazujący — Wpływ na prawo do pobytu — Możliwość stosowania do uchodźców tureckich — Prawo azylu przyznane ojcu na podstawie nieprawdziwych informacji — Odwołanie prawa azylu jako warunek odmowy pochodnego prawa pobytu — Prawo pochodne zależne od przynależności do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego w okresie trzech lat, w którym istniała wspólnota rodzinna z niepełnoletnim

Sentencja

- 1) Przepis art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia przyjętej przez Radę Stowarzyszenia utworzoną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją powinien być interpretowany w ten sposób, że dziecko pracownika tureckiego może korzystać z praw wynikających z tego przepisu, jeżeli w trzyletnim okresie wspólnego zamieszkiwania przez to dziecko z pracownikiem pracownik wykonywał działalność zawodową przez dwa i pół roku, a następnie był bezrobotny przez okres kolejnych sześciu miesięcy.
- 2) Fakt, iż pracownik turecki uzyskał prawo pobytu w państwie członkowskim, a w konsekwencji prawo dostępu do rynku pracy tego państwa jako uchodźca polityczny, nie stoi na przeszkodzie temu, aby członek jego rodziny mógł korzystać z praw wynikających z art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80.